

*Mária
Divanová*

Slunce v dešti

Dokonalý život se rozplyne jako kapka vody

*Slunce
v dešti*

*Mařia
Dumanov*

Slunce v deřti

Fortuna
Libri

Original title: Slnko v daždi
Copyright © Mária Ďuranová, 2020
Cover design © Pavlína Černá, 2020
Cover photo © Shutterstock/Andrekart Photography, 2020
Czech edition © Fortuna Libri Publishing, Praha 2020
Translation © Hedvika Kříšťová Mojžíšová, 2020

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri Publishing.

www.fortunalibri.cz

Odpovědná redaktorka Lucie Bednářová

První vydání

Všechna práva vyhrazena

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, zaměstnání, organizace, místa a události, které výslovně nespádají do veřejné domény, jsou buď výsledkem autorčiny fantazie, nebo byly použity fiktivně. Jakákoliv podoba s žijícími či mrtvými osobami, událostmi či místy je proto čistě náhodná.

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, ukládána do informačních systémů nebo rozšiřována jakýmkoli způsobem, ať už elektronicky, mechanicky, fotografickou cestou nebo jinými prostředky bez souhlasu majitele práv.

ISBN 978-80-7546-308-1

Pršelo už dva dny a v ulicích vládl nečas. Stromy se ohýbaly ve větru, jako by chtěly vzít nohy na ramena a utéct někam, kde svítí slunce. Schylovalo se k večeru. Ze zatáčky se vyřítilo auto. Seděla v něm mladá žena, utírala si slzy, které se mísily s kapkami deště venku. Nohou šlapala na pedál, aby auto jelo rychleji. Myšlenkami však byla někde úplně jinde než za volantem. Stěrače usilovně kmitaly, ona ale viděla rozmazaně. Auto najednou dostalo smyk a pneumatiky se prudce otřely o obrubník chodníku. Intuitivně sešlápla brzdu a rozbušilo se jí srdce. Náraz nebyl silný, jen ji trochu víc hodil do opěradla. Polekaně zůstala pár vteřin nehybně sedět, potom se ohlédla a vydechla si úlevou. Nebezpečný manévř zvládla. Otočila se a zkontrolovala zadní sedadlo. Spala na něm holčička, schoulená pod huňatou dekou. Spokojeně odfukovala,

jako by se nic nestalo. Názraz ji neprobudil. Žena pár minut s něhou hleděla na dětskou tvářičku a utírala si slzy, které jí smáčely tvář. Holčička se zavrtěla.

„Už jsme tam, mami?“ pohlédla rozespalyma očima na ženu. Ještě se jí nechtělo vstávat. V rukou svírala plyšového zajíčka, svého věrného společníka.

„Ne, spinkej. Čeká nás ještě dlouhá cesta,“ odvětila žena a víc dítě přikryla. Když se opět ponořilo do spánku, vystoupila z auta, nedbajíc na déšť se opřela o dveře a zapálila si cigaretu. Rychle šlukovala, v hlavě se jí honily tisíce myšlenek.

Za volant sedla o něco klidnější, ještě se párkrát zhluboka nadechla, zkontrolovala zadní sedadlo a nastartovala. Snažila se soustředit na cestu. Kdyby už konečně přestalo pršet a vyjasnilo se. Ale jednou to určitě přijde, pomyslela si. Po dešti přece vždy zasvítí slunce... A vyjasní se také v její hlavě. V jejím životě.

Otec s tebou stále nemluví?“ pohlédl Dominik na „Lauru, zatímco společně brouzdali po klenotnictví a hledali nějaký pěkný šperk, který by se matce líbil. V sobotu jí bude pětapadesát a oni dva jí dárek k narozeninám vždycky vybírali spolu. Začalo to už v dětství a z nějaké zvláštní setrvačnosti v tom pokračovali i jako dospělí. Laura měla ráda jejich společné nákupy, vždyť v posledních letech to byla téměř jediná příležitost, kdy mohli být s bratrem o samotě, bez té jeho otravné Agáty.

„Musím tě vyvést z omylu. Nebavím se já s ním, ne on se mnou,“ dodala téměř hrdě.

„Sama sobě škodíš,“ obrátil Dominik oči v sloup. „Dobře víš, že nad ním nevyhraješ.“

„Nepotřebuju nad ním vyhrávat,“ ohradila se. „Jen chci konečně žít podle svých pravidel. Ty jeho neuznávám,

a proto se mu už nebudu podřizovat. Jako ty,“ dodala trochu pohrdavě.

„Pche. Jsi ještě hodně naivní,“ odfrkl. „Povím ti, že sám ho občas pořádně nesnáším. Ale to mi nebrání, abych mu klidně neodsouhlasil to, že je tráva bílá a sníh zelený. Pokud mám z toho výhody, jaké mám, stojí mi to za to,“ ušklíbl se.

„To mě u tebe vůbec nepřekvapuje,“ píchla ho sestra prstem do hrudi. „Vždycky jsi byl takový... Co říkáš? Ten by se mámě mohl líbit,“ ukázala na náhrdelník ve vitríně.

Dominik si ho prohlédl a zavolal prodavačku, která postávala za pultem.

„Ukážete nám ho?“

Hezká dívka vzala klíče a vydala se k nim. Když otevírala skleněnou skříňku, Dominik přešel lačným pohledem po její postavě, zastavil ho na zadku a obdivně našpulil rty. Lauře bylo do smíchu, rychle do bratra šťouchla, naštěstí, slečna si ničeho nevšimla.

„Stála by za hřích,“ pokrčil uznale nosem, když vycházeli na ulici.

Laura strčila malou krabičku do kabelky a těšila se, že spolu ještě zajdou na kávu a pokecají. Dominik ale zastavil na chodníku a namířil klíčem na svoje auto.

Poslušně zapípalo.

„Svezu tě?“ nabídl se.

„A nezajdeme ještě někam?“ pohlédla na něho trochu překvapeně.

Zakroutil hlavou.

„Ne, dnes nestíhám. Musím se ještě vrátit do firmy dořešit nějaké věci.“

„Škoda,“ ve tváři se jí zračilo upřímné zklamání a ukázala hlavou k rušné ulici.

„Tak já se ještě projdu.“

„Nezlobíš se?“ pohlédl na ni s výčitkami svědomí.

„V pohodě,“ mávla rukou a snažila se zakrýt lítost.

Sedl do auta, otevřel okénko a s úsměvem k ní zvedl hlavu.

„Mohla bys mi vysvětlit, co jsi myslela tím, že jsem byl vždycky takový?“

„No, myslela jsem tím to, že jsi byl vždycky takový malý hajzlík,“ ušklíbla se.

„Já?! No dovol,“ tvářil se jako nevinátko, přitom byl na ten přídomek očividně pyšný.

Nastartoval, na rozloučenou zatroubil a vyrazil. Auto se odlepilo od obrubníku tak rychle, až zapískaly pneumatiky. Stále jezdil jako blázen a rád se předváděl.

Laura měla svého bratra ráda, i když se jí nelíbilo, jak podlézal otci.

Za zády na něho nadával, ale do očí by mu pravdu nikdy neřekl. Byla přesvědčená, že ho v koutku duše obdivuje a chtěl by se mu podobat. Ani se všemi těmi hříchy a negativy, které k otci odjakživa patřily se neměl problém vyrovnat. Pokud z toho mohl mít prachy, morální zásady a čisté svědomí mu byly, stejně jako otci, úplně ukradené.

Pomalým krokem zamířila na Obchodní ulici a plnými douškami si vychutnávala babí léto. Toto období milovala. Zhluboka se nadechla, prahnouc po tom, aby se jí ta skvělá energie, pramenící ze svěžího vzduchu propleteného slunečními paprsky, dostala až pod kůži. Aby hormon štěstí zavítal do všech zákoutí jejího těla a pozitivní naladění jí v hlavě zůstalo co nejdéle. Deštivý podzim a zimu odjakživa nesnášela. Sluneční paprsky ji krásně nabíjely a probouzely v ní chuť do života. Kráčela okolo malých obchůdků a téměř se usmívala.

Cítila se neskutečně svobodná a spokojená.

Přistoupila ke stánku se zmrzlinou a koupila si citronovou. Prodavačka měla špatně odbarvené vlasy, nemožně nažloutlého odstínu, až to s ní cukalo při pohledu na tu katastrofu. Na rozdíl od ní, to tu ženskou možná vůbec netrápilo a možná si i myslela, že je všechno v pořádku. Že tak to má být. Laura ji pustila z hlavy, vychutnávala si zmrzlinu a pokračovala líným krokem dál. Napadlo ji, že by mohla zavolat Barboře, jestli se nesejdou. Ale vzpomněla si, že maká v práci na odpolední. Směny se jí střídaly každý týden.

Opodál zahlédla prázdnou lavičku, uvelebila se na ní a napsala jí aspoň zprávu.

Ještě stále tě to baví v té zasrané továrně?

K lavičce se přiblížil holub. Oddělila kousek odpalovaného těsta a rozdrobila ho. Holub vděčně zatřepetal křídly. Za chvíli se k němu přidali další dva. Rychle dojedla

zmrzlinu a po drobných kouscích jim celý kornoutek přenechala. Zapípal mobil, který měla položený na lavičce.

Luxusní místečko :(Olej mám až za ušima... Při první příležitosti odtud prchám milovými kroky :), četla odpověď od nejlepší kamarádky.

Znuděně sledovala lidi, kteří nepřetržitě pendlovali po pěší zóně. Někteří zamyšlení, jiní zachmuření, kousek od ní se vřele vítaly dvě ženy. Překvapeně se navzájem prohlížely, potom něco prohodily a daly se do smíchu jako bezstarostné mladé dívky. Dávné spolužačky ze školních lavic, vyrozuměla z jejich konverzace.

Byla smutná z toho, že Barbora nemůže dělat práci, co by ji opravdu bavila. Měla hotelovou školu a snila o tom, že jednou bude vést malý penzion. Nebo v horším případě dělat aspoň na recepci nějakého luxusního hotelu nebo vedoucí školní jídelny. Takové místo ale nesehnala, nakonec nastoupila do továrny, kde byl o levné pracovní síly stále zájem. Její máma pracovala v soukromé pekárně za minimální mzdu. Když Barbora skončila školu, musela jít pracovat, aby jí přispěla a mohly trochu normálně žít.

Laura byla rozhodnutá udělat všechno proto, aby nedopadla podobně. Otec s matkou by to nepřežili, ale asi ani ona. Chodit ve smradlavých montérkách, makat, když má člověk spát..., věru, to si neuměla vůbec představit. Když jí Barbora vyprávěla, jak musí přemáhat spánek během noční a jak ji bolí ruce z těch prašivých pedálů, které bálila do krabic, polévala ji hrůza. Naštěstí, Barbořina teta

dělala v továrně manažerku prodeje. Slíbila jí, že práce na lince je pro ni jen dočasným řešením. Prý, musí vydržet pár měsíců, určitě ji potom protlačí na nějaké lepší místo do kanceláře. A plat bude mít potom vyšší. Nebylo to ale tak jednoduché, u linky pracovalo i mnoho vysokoškoláků, a ti měli také úplně jinou představu o svém budoucím zaměstnání. A Barbora měla jen střední školu. Žádná jiná možnost se jí ale nerýsovala, nezbývalo jí nic jiného, jen se spoléhat na tetu, držet hubu a krok a věřit, že se z toho bahna časem dostane.

„Kdybych já měla takové možnosti jako ty,“ častokrát nechápavě kroutila hlavou. „Otec ti vydláždí cestičku a ty na to kašleš. Nikdy to nepochopím,“ čertila se, když měla depku z toho, jak morbidní život ji ještě několik měsíců čeká.

Jenže Lauře se už nechtělo dál plnit otcovy představy o jejím životě. A už vůbec se jí nechtělo jít dál studovat. V hlavě si promítala jejich poslední setkání.

Když otci po sté zopakovala, že na vysokou školu jít nemíní, že má úplně jiné představy o svojí budoucnosti, téměř ztuhnul. Seděl za tím svým masivním pracovním stolem, na který byl tak nesmírně pyšný a našťavaně na ni hleděl. Stůl byl pořádně starý, kvalitní, měl krásné linie a byl pěkně drahý. Kousek, který si nemohl dovolit každý, rád se tou starožitností chlubil před známými. Klepal hříšně drahým perem po jeho hraně a přemýšlel, jaká vhodná slova by měl zvolit, aby jeho dcera koneč-

ně dostala rozum. Pero odhodil a prohrábl si prošedivělé vlasy. Potom si ji s přimhouřenýma očima přeměřil od hlavy k patě, připadala si jako šváb. Určitě nečekal, že se mu jediná dcera postaví na odpor a očividně ho to úplně vyvedlo z míry. Škodolibě si to užívala. Tátu dokázal rozčítit jen málokdo.

„Lauro, ty jsi mě asi nepochopila,“ snažil se o klidný tón. „Dal jsem ti dostatek času, aby sis po maturitě odpočinula a připravila se na další studium. Myslím, že si nemůžeš stěžovat ani na nedostatek pohodlí a financí, které máš k dispozici. Teď od tebe očekávám, že se k životu postavíš zodpovědně a splníš to, na čem jsme se dohodli. Vždyť víš, že je to pro tvoje dobro,“ hovořil a ona si v duchu pomyslela, že je už úplně vyšinutý. Vždyť se s ní bavil jako s nějakým svým podřízeným.

„Otče, my jsme se na ničem nedohodli,“ trvala na svém a rozhodla ruce do vzduchu, aby za chvíli opět bezradně přistály na luxusní sedačce. Obvykle na ní přijímal svoje obchodní partnery, stranické kolegy a další patolízaly, kteří vyznávali podobný životní styl.

„Teď mluvím já, tak mě nepřerušuj!“ ozval se přísně a odmlčel se na pár vteřin, aby dal důraz svým dalším slovům.

„Připravil jsem ti všechny podmínky k tomu, aby sis začala budovat slibnou kariéru. Všechno je dohodnuté, tvoje cesta může začít. Stačí na ni už jen vykročit. Můžeš si být jistá, že s mojí podporou bude z tebe co nejdříve vý-

znamná a vyhledávaná osobnost. Snad nemíníš zahodit takovou příležitost a prožít svůj život jako nějaká... chudinka!“ vyslovil s odporem poslední slovo.

„Chudinka?!“ vyvalila na něho znechuceně oči. „Takže když přestanu plnit tvoje představy o mojí budoucnosti, musím hned skončit jako chudinka? To máš tedy o mně fakt vysoké mínění,“ zkřivila rty do ironické grimasy.

„Dobře víš, že mě politika vůbec nezajímá. A už vůbec mě nezajímají tvoje obchody a lidé, s kterými se stýkáš. Chci žít normální život. Rozumíš?!“ omílně netrpklivě. „Chtěla bych si otevřít kadeřnický salon.“

„Pche. Co je to za nápad!“ opovrživě pokrčil nosem. „Kdy tě přejdou ty tvoje hloupé rozmary?! Ty ses už úplně zbláznila,“ vyvalil na ni oči. „Moje dcera nebude obyčejná kadeřnice!“

Sklopila zrak na podlahu a zarputile mlčela.

„To je absurdní!“ rozčílil se zase. „Dobře víš, že nemáš na výběr... Nechápeš?! Jsi moje dcera! To, jak chceš vlastně dál žít?! Bez potřebného vzdělání a kontaktů nebudeš v životě ničím! Jen obyčejná nula!“

„Nula?! Nejdřív chudinka, potom nula?! Posloucháš se vůbec?!“ vyskočila ze sedačky. Rukama se opřela o ten jeho přepychový stůl a znechuceně se na něho zamračila.

Nejen stůl, ale i celý dům měli přepychový. I lidé v něm se tvářili přepychově. Jako by byli nějací nadlidé. Dokonce i Olga, která se už od nepaměti starala o je-

jich domácnost, měla pocit, že je asi výjimečná, když se dostala právě k nim. Všem z toho přepychového života už parádně přeskakovalo. Matce, bratrovi, té jeho sépii a nejvíc otci. Jako by na světě už opravdu nic jiného nestálo za pozornost, stále dokola jen peníze, postavení, majetky. Jenže ona měla už toho přepychového života, přetvářky a lží plné zuby. Byla dospělá a chtěla si žít po svém. Táta byl nehorázný manipulátor a odjakživa tahal za nitky na jejich loutkách podle toho, jak se to jemu líbilo. Ve všem rozhodoval za ně. Přisvojil si jejich životy. Ani před matkou neměl respekt. Ovládal ji takovým způsobem, že jen málokterá bytost by to vydržela. Laura nechápala, jak může být se svým životem tak smířená. Už od dětství si pamatovala, jak jim „velký šéf“ stále něco nařizoval, přikazoval, oznamoval, měl poslední slovo ve všech důležitých situacích, které se týkaly kohokoliv z nich. Když se mu někdo snad postavil na odpor, vysmál se mu do tváře. Prý, všichni jsou hloupí, ničemu nerozumějí a bez něho nikdy ničeho nedosáhnou. Můžou být šťastní, že se o ně stará, že jen díky němu můžou žít na slušné úrovni a patřit mezi vysoce postavené rodiny. Jeho sebevědomí, kterým přímo překypoval, pocit vlastní výjimečnosti a neomylnosti byl bezbřehý. Patřil k vlivným, a hlavně bohatým mužům, a čím víc majetku měl, tím víc věřil, že i oni jsou jen jeho součástí. Jeho majetkem, o kterém bude rozhodovat jen on.

Jenže Laura už chtěla konečně žít jako svéprávná. Otce vůbec neuznávala. Příčilo se jí, jak pohrdal lidmi, kteří se nedokázali prosadit, nazýval je „plebs“, často byl k nim bezdůvodně arogantní. Při jakékoliv zmínce o Barboře jí nikdy nezapomněl vmést do tváře, že si neumí najít rovnocenné kamarádky. Prý, jak se může setkávat s holkou z bezvýznamné rodiny. „S jakými lidmi se setkáváš, tak jednou budeš žít!“ opakoval jako ten nejmoudřejší prorok. „Ty nevidíš, že ti takové kamarádství vůbec není prospěšné?“

Naštěstí, byl ustavičně zaneprázdněný a víc mimo dům než v něm a její volný čas neměl pod kontrolou. Nemohl jí zabránit, aby se s Barborou, kterou měla upřímně ráda, setkávala dál. Ale i matka se zlobila, když ji občas dotáhla k nim.

„To si nemůžeš víc rozumět s nějakými spolužačkami z gymnázia?! Nezdá se mi vhodné, aby právě ona k nám chodila.“

Moc ji to tehdy zabolalo a řekla si, že rodiče nebude obtěžovat kamarádčinou přítomností v domě, ale i tu svou omezí jen na nezbytnou dobu. Zúčastňovala se rodinných oslav a setkání, ale jinak chodila domů spíš jen přespávat.

Ach... Jak moc nesnášela ten jejich pohled na svět. A už nechtěla žít v jejich područí. Na otcův příkaz se zařatými zuby skončila prestižní gymnázium a oznámila mu, že dál už studovat nejde. Skoro ho trefil šlak, a tak rudého vzteky ho ještě neviděla. Potom to trochu rozdýchal

a dal jí rok na rozmyšlenou. Rok se protáhl na dva a on ji během celého období bohatě sponzoroval. Je pravda, že nikdy neprotestovala, když jí na účet posílal peníze. Užívala si rodičovského hnízdečka a přemýšlela o svém dalším životě. Ale vysokým kapesným rozhodně neplýtvala. Dokonce chodila na brigády do kadeřnictví a vypomáhala i v tetovacím studiu. Peníze, které si vydělala, spolu s těmi, které měla od otce, ukládala na horší časy. Věděla, že otec jen zbytečně doufá v její další studium a úspěšnou kariéru, kterou si pro ni vysnil. A tušila i to, že finanční tok svojí neposlušné dceři jednou přiškrtní. Její předpoklad byl správný.

„Sedni si!“ přikázal jí stroze. „Je to tvoje poslední slovo?!“ zapíchl do ní pohled a z očí mu sršely blesky. Ale i malá jiskérka naděje, že se ještě úplně nezbláznila.

Lauře se v hlavě náhle pustil film. Vzpomínky na všechny ty ženy, se kterými otec podváděl matku. Na jeho nechutné avantýry, na které ji upozorňovaly i její hloupé spolužačky. Tváře milenek, o kterých věděli všichni, včetně manželky. Na jeho pozdní příchody, kdy ho řidič domů dovlekl opilého pod obraz, sotva stál na nohou, navzdory tomu si neodpustil urážky na matčinu adresu. Ponižoval ji, zesměšňoval a ona mu to mlčky trpěla.

Jejich máma. Dokonalá dáma na úrovni. Inteligentní, hrdá, elegantní, zámožná žena, a přece tak k politování. Možná se i styděla za trapné scény, kterých byli s Dominikem nejménou svědky, ale vždy se rychle otrásla a další

den to byla zase ta noblesní žena, která miluje život. Ještě na svého muže i servilně mluvila. Laura to nechápana. Není divu, s matkou si nebyly příliš blízké. Marně se snažila, nikdy se jí nepodařilo v matčině srdci zaujmout takové místo, jaké v něm měl bratr. Matka svůj zásobník lásky přenechala celý jemu. Pro dceru zůstala už jen špetka. Časem si na matčin odstup zvykla. Byly chvíle, kdy jí to dokonce vyhovovalo. Dominik si mnohokrát stěžoval, že se matka k němu chová jako k malému dítěti, byl nervózní, že ho kontroluje, míchá se do záležitostí, které dospělý muž s matkou už neřeší. Ale i on ji měl nesmírně rád, vládla mezi nimi příkladná vzájemná citová vazba. Dominik byl jednoduše pro mámu vždy Dominiček, zatímco ona byla jen obyčejná Laura. Chtěla se od těchto lidí už konečně odstříhnout a začít žít podle sebe.

„Už jsem se rozhodla,“ řekla pevným hlasem a zahleděla se na otce.

Otec stiskl rty i pěsti.

„Nemůžeš mě zklamat taky!“ zařval a třískl pěstí do stolu.

Věděla, že naráží na Dominika, který se musel příliš brzy oženit. Odpustil mu tuhle jeho nešikovnost celkem rychle, předpokládala, že za tím bylo známé příjmení nastávající a dobré majetkové postavení jejích rodičů. Nechtěl, aby vznikl nějaký skandál a svého syna tedy radši rychle oženil. Dominik měl velkolepou svatbu, o které se ještě dlouho mluvilo. Potom mu koupil pěkný dům a za-

řídil život na úrovni, které byl hoden jen jeho jediný syn. Pověřil ho řízením jedné ze svých firem, ale samostatnost v rozhodování mu nikdy nedopřál. Dominik musel každou maličkost konzultovat s ním. Otec jeho schopnostem nedůvěřoval, jeho syn byl totiž dost nezodpovědný. Všechny svoje naděje vložil do jediné dcery, doufal, že ona mu deficit v jeho plánech vynahradí. Že úspěšně absolvuje všechna potřebná studia, aby jejich společné příjmení obohatila o pár titulů před ním i za, aby ji on potom mohl bez problémů zasvětit do tajů politiky a postupně přenést svoji stranickou kariéru na ni. Už se nemohl dočkat, jak se bude všude chlubit svojí moudrou a vydařenou dcerou, prostřednictvím které bude nadále zvelebovat rodinné majetky a dělat lukrativní kšefty, které jim zabezpečovaly luxusní život.

Otec vstal a z kapsy kabátu vytáhl cigarety. Využila okamžik, a posunula se na okraj sedačky, aby si pohodlněji natáhla nohy. Spočinul na ni pohledem, nervózně mu škusblo koutkem úst. Nesnášel její styl oblékání. Nesnášel na ní široké džíny, rebelsky roztrhané a odrbané, které jí deformovaly postavu, nesnášel volná trička se střelenými nápisy a nesnášel tenisky, které Laura nosila schválně stále dokola ty samé a v jeho přítomnosti v nich i trochu šmajdala, chodila přihrbená, protože věděla, že to z duše nesnáší. Dělal jí radost provokovat ho.

„Už by ses konečně mohla oblékat jako žena, nemyslíš?“ procedil mezi zuby.

Svoji dceru si představoval jinak. Jenže ona se nechtěla podobat všem těm krávám z gymnázia, které díky bohatým rodičům vedly nákladný život a všemožně se snažily zaujmout svými drahými outfity. Chtěla se od nich odlišit, a to se jí i dařilo. Možná proto ji tak nesnášely. Otec by byl určitě štěstím celý bez sebe, kdyby od něho chtěla peníze na gelové nehty, na napojení svých krátkých vlasů, možná i nové kozy by jí zaplatil, nemluvě o tom, že by ochotně dal i kartu na nákup všelijakých luxusních hadříčků, jen ať je konečně víc reprezentativní a stylová. Iritovalo ho, že všechny jeho pokusy tvrdošijně odmítala. Když ho nakonec poslechla a vyzkoušela pár šatů v obchodech, které jí doporučil navštívit, vždy se vrátila s ještě otrhanějšími texaskami, než s jakými odešla z domu.

„Byly ve výprodeji. Nechápu. Tahle značka teď letí... Nemohla jsem odolat,“ tvářila se nevinně a mávala mu před očima visačkou s oranžovou nálepkou, na které byla uvedená směšně nízká cena. Určitě si myslel, že úplně zblbla. Dceřinu rebelii připisoval opožděné pubertě, ze které se snad jednou dostane.

Když se otec zase posadil za stůl a zapálil si značkovou cigaretu, zahleděl se kamsi nad ni.

„No... Jak chceš,“ promluvil po chvíli sklíčeným hlasem, ale čelist na tváři měl napnutou.

„Ale jestli nemíníš dál studovat, už nepočítej s mojí finanční podporou. Ani se žádnou jinou,“ dodal rezolutně. A trochu i pohrdavě. Jakože, jak si ona dovolila nabrat